

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

MỘT KHỐN CHUNG TÌNH

Thần Dao công tử thốt :

- Nhưng tại hạ có thấy được gì? Bất quá vừa ghé mắt nhìn qua khe cửa, thấy tình hình như vậy đã nóng mặt rồi, ngay lúc đó, Lâm Diêu Bình vọt thoát khỏi vòng tay Du Bội Ngọc đập tung cửa chạy ra ngoài, tay nàng cầm một thanh kiếm.

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Cái vị Lâm cô nương thật kỳ quái, bệnh vừa khỏi lại muốn sát nhân! Không lẽ, Du Bội Ngọc không chiếu cố bệnh tình của nàng một cách chu đáo!

Thần Dao công tử cười lạnh :

- Theo tại hạ ước đoán thì gã Du công tử thừa lúc Lâm cô nương bệnh nặng, dở trò sàm sỡ, do đó nàng phẫn nộ, cho nên vừa chạy ra ngoài, vừa hét Du Bội Ngọc! “Hôm nay không người thì ta, không ta thì người, phải có một chết! Người hãy ra đây! Ra ngay!”

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Mãi đến lúc đó tại hạ mới biết thanh niên là Du Bội Ngọc!

Ngân Hoa Nương liếc mắt sang Kim Yến Tử, điểm một nụ cười :

- Như vậy là Du Bội Ngọc có làm gì động đến Lâm cô nương rồi đó! Cho nên nàng hận, nàng quyết liều mạng! Thơ thơ nghĩ xem, Du Bội Ngọc có thể như vậy chăng?

Tự nhiên, Kim Yến Tử thừa hiểu nguyên nhân khiến Lâm Diêu Bình muốn giết Du Bội Ngọc, nhưng nàng làm sao nói ra điều đó?

Nhớ lại sự tình đã xảy ra trong Tỏa Hồn Cung, nàng chua xót vô cùng.

Nàng lạnh lùng đáp :

- Thơ thơ có biết gì mà nghĩ? Tốt hơn, nên chờ nghe hắn thuật tiếp!

Thần Dao công tử tiếp ngay :

- Chẳng như Du Bội Ngọc cảm thấy thẹn, hắn cứ ở mãi trong phòng, chẳng dám bước ra! Lâm Diêu Bình ở bên ngoài dậm chân thành thịch, mắng vang vang lâu lắm, đợi mãi chẳng thấy Du Bội Ngọc trở ra, nàng bỏ đi.

Kim Yến Tử hỏi gấp :

- Còn Du Bội Ngọc? Hắn có bỏ đi chăng?

Thần Dao công tử mỉm cười :

- Hắn ngồi thờ người trên ghế như kẻ mất hồn. Lúc đó, người trong khách sạn nghe huyền náo, kéo đến xem rất đông. Người thì cho là vợ chồng này cãi nhau, toan khuyên dứt, người thì thần nhiên như nhìn một cuộc diễn trò. Mãi sau, Lâm Diêu Bình hét lên như cuồng loạn, múa kiếm chớp chớp, họ hoảng sợ, chẳng ai dám vào khuyên can.

Ngân Hoa Nương hừ một tiếng :

- Cái vị Lâm cô nương thế mà hung dữ gớm!

Thần Dao công tử lại tiếp :

- Nàng chạy đi một lúc, đột nhiên trở lại vào phòng, mắng như tát nước vào mặt Du Bội Ngọc, hắn cứ ngồi lì tại chỗ, chẳng hề biện bạch, phân trần, van xin hay mắng lại!

Ngân Hoa Nương thốt :

- Mắng mãi một người không hề phản ứng, hắn cái vị cô nương họ Lâm đó có ý tứ gì ...

Thần Dao công tử tiếp nối :

- Nàng có ý tứ gì, nào ai biết được, tại hạ xem ra thì chừng như nàng loạn óc vậy. Nếu chẳng điên thì sao lại bất thành linh vung kiếm đâm tới?

Kim Yến Tử kêu lên kinh hãi :

- Chết Du Bội Ngọc còn gì? Hắn có phản ứng chẳng?

Thần Dao công tử nhìn thoáng qua nàng :

- Chẳng những hắn không hoàn thủ, mà hắn còn không né tránh! Mũi kiếm của Lâm Diêu Bình chạm vào mình hắn, hắn vẫn bất động!

Kim Yến Tử biến sắc :

- Hắn bị thương? Nặng lắm không?

Thần Dao công tử lạnh lùng :

- Có lẽ Lâm Diêu Bình không định đâm chết hắn, cho nên nàng hướng mũi kiếm lên đầu vai hắn, còn mũi kiếm thứ hai chỉ làm tét một mảng da ngực của hắn thôi!

Kim Yến Tử lại kêu lên :

- Nàng đâm đến hai nhát kiếm?

Thần Dao công tử cười lạnh :

- Nàng mắng, nàng khóc, nàng đâm đến hai nhát kiếm rồi lại không ngừng tay...

Kim Yến Tử nghe mắt nàng vừa ướt vừa mờ :

- Vậy mà chẳng có ai ngăn cản Lâm Diêu Bình? Họ chỉ tự lại đó, xem như xem trò diễn!

Thần Dao công tử lạnh lùng :

- Việc gì đến họ mà can ngăn! Vả lại, Lâm Diêu Bình mất cả lý trí rồi, chắc đâu nàng chịu nghe giảng giải mà vào khuyên dút! Lỡ ra, nàng vung kiếm chém loạn thì có phải là khổ cho họ chăng?

Kim Yến Tử dậm chân :

- Còn người? Người là con nhà võ lại chẳng dám can thiệp những chuyện như vậy à?

Thần Dao công tử cúi đầu :

- Ngu huynh cũng muốn khuyên can nàng, nhưng chẳng hiểu tại sao biết được hấn là Du Bội Ngọc, ngu huynh lạnh lùng ngay, để mặc cho nàng làm gì hấn thì làm!

Kim Yến Tử rung giọng :

- Vậy là người trở mặt nhìn hấn bị Lâm Diêu Bình sát hại?

Thần Dao công tử nhìn sững nàng :

- Yến muội quen với hấn? Tại sao Yến muội quá lo cho hấn thế?

- Ta quen với hấn rồi sao? Ta lo lắng cho hấn rồi sao? Có can gì đến người chăng?

Đôi mắt của Thần Dao công tử như bốc lửa, hấn cầm chén rượu đưa cao, tay hấn rung quá độ, rượu đổ ra ngoài, rơi xuống mặt bàn, rượu theo cổ tay hấn, ướt đầm tay áo.

Ngân Hoa Nương cười hắc hắc :

- Nhưng Du Bội Ngọc có bị Lâm Diêu Bình giết chết không?

Thần Dao công tử còn nhìn hằm hắp Kim Yến Tử, đột nhiên bật cười :

- Còn phải nói!

Kim Yến Tử vụt đứng lên :

- Người...người đã...

Thần Dao công tử cũng đứng lên hét to :

- Du Bội Ngọc không hoàn thủ là hấn tự nguyện chết nơi tay Lâm Diêu Bình, hấn tự nguyện chết thì ngu huynh còn can thiệp làm gì? Sự việc đó có liên hệ gì đến ngu huynh mà ngu huynh nhất định phải can thiệp?

Kim Yến Tử trở mặt nhìn hấn một lúc lâu, nàng từ từ lui ra cửa, đến ngưỡng cửa rồi, lệ thảm trào ra, bỗng nàng quay nhanh mình phóng chân chạy đi.

Ngân Hoa Nương giật mình, song liền theo đó, nàng bật cười khanh khách :

- Du Bội Ngọc đã chết! Chung quy hắn cũng chết! Hắn chết vì nữ nhân! Nơi tay nữ nhân! Nếu nàng ta hay được, chắc phải héo mặt đến buồn cười!

Nàng nhìn lên, thấy Thần Dao công tử đứng đó như pho tượng đá, song gương mặt hắn thoát xanh, thoát trắng, thoát đỏ, trông quá dị phi thường, rồi hắn lỏng bàn tay, chén rượu rơi xuống nền, kêu xoảng một tiếng...

X

Kim Yến Tử chạy về phòng, nhào lên giường, kéo chăn kín bít thân thể, đoạn khóc ồ ồ...

Nàng không tưởng là có thể thương tâm đến độ đó.

Nàng không biết là đã khóc bao nhiêu lâu, một bàn tay lòn vào chăn, chạm phải vai nàng. Bàn tay đó kéo chiếc chăn qua một bên.

Kim Yến Tử nhìn Ngân Hoa Nương qua màn lệ.

Ngân Hoa Nương dịu giọng an ủi nàng :

- Người đã chết rồi, khóc cho lắm cũng chẳng làm cho người sống lại, thơ thơ làm khổ mình làm gì?

Kim Yến Tử lộ vẻ xúc động trong ánh mắt còn nhòa lệ, giờ đây, trên đời này, nàng có còn ai là người thân thiết ngoài Ngân Hoa Nương?

Niềm xúc động làm nàng khóc thêm một lúc nữa, vừa khóc nàng vừa thốt :

- Chẳng rõ tại sao ngu thơ lại quá độ thương tâm! Thực ra ngu thơ chỉ quen biết hắn một ngày thôi, trong thời gian ngắn đó, dù ngu thơ có cảm tình với hắn nhiều đến đâu cũng không thể làm cho ngu thơ bi thảm như thế này!

Ngân Hoa Nương kinh ngạc :

- Một ngày thôi? Chỉ có một ngày?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Chỉ có một ngày thôi! Tuy nhiên, trong thời gian một ngày đó, có biết bao nhiêu việc xảy ra! Những sự việc xảy ra trong một ngày đủ cho ngu thơ nhớ trọn đời! Bởi bằng tất cả sự xảy ra trọn một đời!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Chắc hắn đối xử rất tốt với thơ thơ?

Kim Yến Tử gật đầu :

- Đúng vậy!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Nhưng Thần Dao công tử cũng đối xử với thơ thơ rất tốt!

Kim Yến Tử lắc đầu :

- Bất đồng! Tốt thì tốt thật, song không sánh được cái tốt của Du Bội Ngọc! Hắn chỉ mong chiếm hưởng xác thân ngu thơ, còn Du Bội Ngọc thì...thì...không màng đến việc đó, trái lại, hắn còn sẵn sàng hy sinh tánh mạng cho ngu thơ!

Ngân Hoa Nương lạnh lùng :

- Tôi xem hắn chẳng đến nỗi quá tốt như vậy!

Kim Yến Tử rung rung giọng :

- Tiểu muội biết không? Ngu thơ tình nguyện hiến dâng cho hắn đấy, mà...mà...hắn từ chối...hắn không muốn làm hại cuộc đời ngu thơ!

Ngân Hoa Nương bị kích động mạnh, kêu lên :

- Hắn cự tuyệt vì hắn không thích thơ thơ, đúng là hắn không thích!

Kim Yến Tử lại lắc đầu :

- Không phải vậy đâu! Không có việc ấy đâu! Nghĩa muội không thể nào hiểu được!

Ngân Hoa Nương :

- Sao tôi lại không hiểu? Tôi biết rõ, hắn là con người không bao giờ biết phân biệt phải quấy! Hắn không nhận thức được người tốt kẻ xấu! Đáng lẽ thơ thơ phải hận hắn mới đúng chứ làm gì lại thương tâm vì hắn?

Kim Yến Tử thở dài :

- Thực ra thì ngu thơ phải hận hắn...song giờ đây...ngu thơ đã hiểu rõ cái ý của hắn rồi! Hắn không muốn phá hoại hạnh phúc của ngu thơ, hắn thà chịu để cho ngu thơ hận hắn, hơn là phá hoại hạnh phúc của ngu thơ! Chỉ nội một điểm đó thôi cũng làm cho ngu thơ nhớ hắn suốt đời!

Ngân Hoa Nương sống sờ, nhưng rồi nàng cười lạnh, thốt :

- Nếu đổi lại tôi bị người nào đó cự tuyệt, chắc chắn là tôi không thể không hận!

Một tiếng kêu vang lên, cánh cửa bị người nào đó xô mạnh, cánh cửa mở ra, Thần Dao công tử hiện ra nơi khung cửa, gương mặt của hắn trắng nhợt, trông thảm quá.

Kim Yến Tử sôi giận :

- Ai cho người vào đây? Cút ngay!

Thần Dao công tử thờ người tại chỗ một lúc lâu. Bỗng, hắn thở dài :

- Yến muội đừng quá thương tâm! Du Bội Ngọc chưa chết!

Kim Yến Tử giật mình :

- Thế tại sao vừa rồi người nói...

Thần Dao công tử cúi đầu :

- Ngu huynh cố ý khích tức Yến muội thôi! Nhưng hiện tại, thấy...Yến muội... quá...bị thảm...ngu huynh không nỡ...

Kim Yến Tử sững sờ, gương tròn mắt, không nói được tiếng nào.

Thần Dao công tử tiếp :

- Nếu chẳng có người giải cứu, hắn đã chết dưới tay Lâm Diêu Bình rồi! Ngờ đâu, đang cơn nguy biến đó, một người chẳng rõ từ đâu đến, lao vút vào phòng ngăn chặn Lâm Diêu Bình hạ thủ!

Kim Yến Tử hấp tấp hỏi :

- Ai?

Thần Dao công tử đáp :

- Hồng Liên Hoa!

Kim Yến Tử kêu lên :

- Du Bội Ngọc nhận ra Hồng Liên bang chủ?

Thần Dao công tử điềm nhiên tiếp :

- Hồng Liên Hoa xuất hiện cứu hắn nhưng chẳng nhận ra hắn! Chừng như vị bang chủ đó có ác ý với hắn hay sao đó, bắt quá bang chủ cho rằng tội của hắn chưa đến nỗi phải chết, cho nên ngăn trở Lâm Diêu Bình giết hắn!

Kim Yến Tử hỏi :

- Sao người biết rõ vậy?

Thần Dao công tử giải thích :

- Lúc đó, máu vấy khắp thân thể Du Bội Ngọc, ai trông thấy hắn cũng biết ngay là hắn bị trọng thương, ai nhìn hắn cũng lắc đầu lộ vẻ thương hại, nhưng Hồng Liên Hoa không nhìn hắn nữa mắt, chỉ hướng sang Lâm Diêu Bình khuyên dứt nàng. Qua lời nói của họ Hồng, chừng như y cho rằng kẻ bị thương chẳng phải là Du Bội Ngọc, còn Lâm Diêu Bình thì trở mắt nhìn hắn, sững sờ chẳng nói được tiếng nào!

Kim Yến Tử nóng nảy :

- Rồi sau đó?

Thần Dao công tử tiếp :

- Hồng Liên Hoa nắm tay Lâm Diêu Bình lôi nàng đi, giả như họ Hồng có là bằng hữu của Du Bội Ngọc, hoặc giả hắn chẳng có ác cảm với Du Bội Ngọc, thì ít nhất y cũng nhìn thoáng qua hắn một thoáng chứ?

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Nếu không là bằng hữu, nếu có ác cảm với Du Bội Ngọc thì tại sao Hồng Liên Hoa lại cứu hắn? Đúng là con người đó thích can dự vào việc của thiên hạ! Nghĩ cũng tấu xảo thật, y không đến sớm mà cũng chẳng đến chậm, y đến rất đúng lúc! Hay là y

đã có mặt từ lâu? Y nấp trong bóng tối, chờ đúng lúc mới ra mặt? Hay là y có theo dõi cả hai trước khi họ đến khách sạn?

Thần Dao công tử thốt :

- Thật sự thì lúc đó, nấp trong chỗ kín đáo theo dõi sự tình, chẳng phải chỉ có Hồng Liên Hoa mà thôi!

Ngân Hoa Nương trố mắt :

- Vậy còn ai nữa?

Thần Dao công tử mỉm cười :

- Hồng Liên Hoa và Lâm Diêu Bình đi rồi, một nữ nhân bước vào phòng, nàng cười hì hì, nhìn Du Bội Ngọc, nàng thốt : Ta biết thế nào cũng có người cứu người, cho nên ta không cần ra mặt... Nếu nàng đó không ẩn nấp gần đây đó, thì làm gì nói một câu như vậy?

Ngân Hoa Nương cười lạnh :

- Xem đó cũng đủ biết Du Bội Ngọc quen biết rất nhiều nữ nhân! Nàng này đi, nàng khác đến, những nàng đó sợ hấn quá tịch mịch tại khách sạn, nên luân lưu nhau ở bên cạnh hấn, dù ở một nơi không nên có mặt! Nàng ấy chờ trong bóng tối, đến phiên là nhảy vào! Giả sử Hồng Liên Hoa không xuất thủ thì nàng ấy cũng xuất thủ! Cái mạng của Du Bội Ngọc rất dài! Quá dài!

Thần Dao công tử tiếp :

- Du Bội Ngọc thấy nàng đó, kinh hãi còn hơn thấy quỷ! Hấn bất chấp thương thế, bất chấp máu chảy, hấn nhảy dựng lên rồi vọt nhanh khỏi phòng! Phải nhận hấn có thuật khinh công cao siêu lắm, dù mang thương thế như vậy, hấn vẫn chạy như bay, chắc chắn là nữ nhân đó phải bị hấn bỏ rơi sau xa! Bởi có khi nào nàng chịu để cho hấn bỏ đi như vậy? Tất nhiên nàng đuổi theo liền!

Ngân Hoa Nương cau mày hỏi :

- Nữ nhân đó như thế nào? Có đẹp lắm không, cao, ốm, mập, thấp, già, trẻ?

Thần Dao công tử đáp :

- Nàng mặc chiếc áo trắng, dung mạo đẹp, võ công cao, tại hạ không được rõ nàng là ai, từng góp mặt trên giang hồ hay mới bước vào đời!

Mặt hấn vẫn trắng nhợt, thần thái si si đại đại, ai hỏi đến đâu đáp đến đó, thỉnh thoảng điểm một nụ cười, hấn thốt đến đó, đột nhiên nhìn trừng trừng Kim Yến Tử, đoạn tiếp :

- Ngu huynh nghe gì, thấy sao đều thuật hết rồi! Có thể sự tình còn chứa nhiều ẩn khúc, song ngu huynh chẳng hiểu sau đó Du Bội Ngọc tao ngộ những gì.

Hấn dừng lại một chút, tiếp luôn :

- Giả sử sau này gặp hấn, ngu huynh mách cho hấn tìm Yến muội. Ngu huynh biết rõ tâm ý Yến muội rồi, vô luận là Yến muội đối với ngu huynh như thế nào, ngu huynh vẫn...vẫn...giữ tốt với Yến muội, tốt mãi mãi.

Hấn quay mình lại bước đi.

Ngày thường, chẳng khi nào hấn rời ra Kim Yến Tử, dù nàng mắng hấn chẳng tiếc lời, hấn vẫn quấn quýt bên nàng như trẻ con bám vú mẹ.

Bây giờ hấn bỏ đi, thản nhiên bỏ đi, biểu lộ rõ cái thái độ cao thượng.

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Hấn cũng cứng đầu chứ? Đừng tưởng hấn yếu hèn mà lầm!

Kim Yến Tử thở dài :

- Hấn đối xử rất tốt với ngu thơ, chính ngu thơ mới đáng trách!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Vì tôi chăm chú nghe ngu thơ nói nên không để ý có hấn ở bên ngoài nghe trộm! Nếu hấn không nghe trộm, hấn chưa bỏ đi đâu!

Kim Yến Tử thở dài :

- Từ bao lâu nay, hấn bám sát bên ngu thơ, thật khó chịu vô cùng. Hấn biết là ngu thơ lạnh nhạt với hấn, song đối với những kẻ khác thì ngu thơ còn lạnh nhạt hơn, do đó, hấn cho là hấn được biệt đãi, hấn nuôi hy vọng, hấn không nản chí theo ngu thơ khắp bốn phương trời. Giờ đây, hấn biết được ngu thơ chú ý đến một người, hấn tuyệt vọng nên bỏ đi, ngu thơ nhẹ được một niềm tâm sự!

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Nhưng tại sao thơ thơ lại bóp chặt con tim của hấn? Giả như cứ vờ cho hấn tin tưởng, cho hấn mãi nuôi hy vọng, hấn theo chúng ta khắp bốn phương trời, ta sai gì hấn làm nấy, ta sai đi đâu, hấn đi đó, có phải tiện lợi cho chúng ta chẳng? Thơ thơ phải biết, bọn tẩu giang hồ như chúng ta cũng cần phải có kẻ tùy hành như hấn!

Kim Yến Tử không ngờ Ngân Hoa Nương có ý tưởng xấu xa như vậy, song nàng đang có tâm sự nặng nề, không thừa hơi sức trách cứ Ngân Hoa Nương, nàng chỉ thở dài khỏa lấp điều đó :

- Ngu thơ nghe mệt mỏi, lại muốn nghỉ một lúc, nghĩa muội ra ngoài đi!

Ngân Hoa Nương vẫn ngồi yên một chỗ, chưa chịu rời khỏi phòng.

Nàng mở to mắt nhìn Kim Yến Tử hỏi :

- Thơ thơ nghĩ thử xem, vì lý do gì Lâm Diêu Bình muốn hạ sát Du Bội Ngọc?

Kim Yến Tử trở mình nhắm mắt không đáp.

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Theo ý tôi thì...vị tất Lâm Diêu Bình thực tâm trừ diệt Du Bội Ngọc? Bởi có hai nghi vấn, có lẽ thơ thơ cũng thấy như tôi!

Tuy không muốn nghe nàng nói nữa, Kim Yến Tử cũng phải chú ý, hỏi :

- Nghi vấn như thế nào?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Cứ như cách cư xử của Du Bội Ngọc với Lâm Diêu Bình thì hẳn chẳng bao giờ có ý đề phòng nàng. Mà cả hai cùng ở một chỗ, đi một đường với nhau, chẳng phải một ngày một bữa gì...

Kim Yến Tử cau mày :

- Nhưng dù họ có đi chung với nhau một ngày hay mấy ngày, phỏng có gì kỳ quái đâu!

Ngân Hoa Nương tiếp :

- Đã ở chung với nhau nhiều ngày thì Lâm Diêu Bình có nhiều cơ hội hạ sát Du Bội Ngọc chứ? Tại sao nàng đợi đến đêm đó, ngay trong lúc có nhiều người mới ra tay? Vả lại, trước khi ra tay, nàng còn làm kinh động đến nhiều người nữa!

Kim Yến Tử suy nghĩ một chút :

- Biết đâu nàng cố ý hay không cố ý làm kinh động những khách trọ? Bất quá, nàng giận lúc nào, phát tác lúc ấy, mãi đến đêm ấy, nàng không đành lòng được mới phát tác!

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Một nữ nhân nếu hận một nam nhân cực độ, nếu hận mà muốn hạ sát thì chẳng khi nào lại la hét gây huyên náo đến như vậy! Còn như nếu la hét sỉ vả như vậy thì chẳng khi nào nghĩ đến việc giết người! Thơ thơ là nữ nhân chắc biết cái đạo lý đó chứ?

Kim Yến Tử ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu :

- Phải đó!

Ngân Hoa Nương lại tiếp :

- Còn một điều này nữa! Nếu nàng thực sự muốn giết hắn, nàng đã vung thanh kiếm thật nhanh, vung kiếm liên, có đâu dằn dà cho mất thời giờ?

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Nếu nàng cố ý làm cho Du Bội Ngọc phải thấm thía cái khổ từ từ?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Theo tôi thì Lâm Diêu Bình không có cái tâm quá độc như vậy, huống chi nàng cố ý kéo dài thời gian, đã thế, nàng đâm mũi kiếm không mạnh tay lắm!

Kim Yến Tử cau mày :

- Sao nghĩa muội biết được nàng hạ thủ mạnh hay nhẹ?

Ngân Hoa Nương thản nhiên :

- Nếu nàng hạ thủ nặng thì Du Bội Ngọc hẳn phải bị trọng thương, nếu đã trọng thương rồi thì hẳn làm sao dùng thuật khinh công được?

Kim Yến Tử lại trầm ngâm một lúc :

- Nghĩa muội thấy sự tình như thế nào?

Ngân Hoa Nương đáp :

- Nàng muốn dàn cảnh cho mọi người trông thấy thôi!

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Để làm gì?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Để làm gì thì chỉ có thơ thơ biết, tôi làm sao biết được?

Kim Yến Tử lạnh lùng :

- Ngu thơ chỉ biết là nàng hận Du Bội Ngọc cực độ, và cái lý do để con người trên thế gian này thì chỉ mỗi Lâm Diêu Bình mới có lý do đó! Và chỉ có nàng có quyết ý hạ sát hắn!

Tuy khẳng định như vậy, Kim Yến Tử vẫn khẳng định sự tình bên trong có gì uẩn khúc khó hiểu.

Và nàng đang tìm hiểu sự phức tạp đó.

X

Người và xe dừng lại tại một tiểu trấn một ngày.

Qua ngày sau, trời chưa sáng, Ngân Hoa Nương đã thôi thúc mọi người chuẩn bị lên đường sớm.

Kim Yến Tử cầu nhàu :

- Tại sao lại đi sớm?

Ngân Hoa Nương cười nhẹ :

- Sớm cũng thế, muộn cũng thế, đi sớm được mát mẻ hơn!

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Chắc nghĩa muội phải có mục đích chứ? Bây giờ chúng ta định đi đâu đây?
Sao nghĩa muội không cho ngu thơ biết?

Ngân Hoa Nương nường vẫn cười :

- Thơ thơ không hề hỏi đến...

Kim Yến Tử lại hừ một tiếng :

- Thì bây giờ ngu thơ hỏi đây!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Chúng ta mang số châu báu này theo đường, tuy không sợ có người cướp đoạt, song nghĩ ra thật bất tiện, cho nên tôi định tìm chỗ nào đáng tin cậy gửi đó...

Kim Yến Tử lạnh lùng :

- Gửi ở đâu?

Ngân Hoa Nương điềm nhiên :

- Gửi ở đâu, thơ thơ nhất định, thơ thơ từng trải giang hồ, quen biết nhiều người, chứ tôi thì như con chim non rời tổ, có biết ai đâu mà đáng tin cậy?

Kim Yến Tử đã để ý đến Ngân Hoa Nương, biết là nàng chẳng ngại thơ chất phác gì, nhưng cũng không nghĩ ngờ nàng có mưu đồ hãm hại nhau, cho nên nàng trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Số châu báu quan trọng như thế này, gửi ở đâu cũng bất tiện cả! Mình thì chẳng tha thiết chi đến món đó, nhưng người khác, ai lại chịu gánh vác một sự can hệ lớn lao?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Có lý! Cái người nhận lãnh hộ cho chúng ta phải gánh lụy phiền không ít! Như vậy phải có một người khảng khái không sợ hiểm nguy...

Kim Yến Tử soát qua ký ức thốt :

- Trong vùng phụ cận có một người...

Ngân Hoa Nương sáng mắt lên :

- Họ Đường, thuộc gia đình danh vọng tại đất thực...

Ngân Hoa Nương vỗ tay lớn :

- Tôi có nghe danh họ Đường tại đất Thực! Nếu gửi được số châu báu này tại đó thì còn nói gì? Trên đời này, còn ai dám đến đó dòm ngó chứ? Trêu vào cha con, anh em họ Đường, có khác nào vuốt râu hùm?

Bỗng nàng cau mày tiếp :

- Nhưng Đường gia có tánh lạnh nhạt, ít chịu tiếp xúc với người đời, nếu không quen thân với họ thì đừng mong họ tiếp đón thành thực!

Kim Yến Tử cười nhẹ :

- Nghĩa muội cũng am tường giới giang hồ lắm đó! Có lẽ nghĩa muội cũng biết luôn ngu thơ cùng bọn Đường môn tứ tú có kết nghĩa chị em với nhau chứ?

Nàng thấy rõ Ngân Hoa Nương lộ vẻ hân hoan, song nàng cứ nghĩ là Ngân Hoa Nương sợ mất số châu báu, gửi được nơi chắc chắn là Ngân Hoa Nương phải mừng.

Nàng làm sao biết được là Ngân Hoa Nương đã hiểu từ lâu nàng và bọn Đường môn tứ tú có giao tình thâm hậu? Nếu không vậy, Ngân Hoa Nương đã hạ sát nàng rồi, có thể đã hạ sát ngay trong Tả Hồn Cung.

Ngân Hoa Nương cao hứng quá, cười vang :

- Nếu thơ thơ là bạn của các chị em họ Đường, thì tôi cũng sẽ được họ chiếu cố đến! Tôi có khổ linh đình, thiết nghĩ được làm nghĩa muội của chị em danh trấn giang hồ, thiết tưởng còn có đạo hạnh nào sánh bằng?

Kim Yến Tử cũng vui lây :

- Gia giáo trong họ Đường rất nghiêm, bình sanh giới nữ nhân trong cánh họ đó rất dè dặt chọn bạn, nhưng nghĩa muội đẹp đẽ vui tính như thế này, hẳn họ rất sẵn lòng tiếp đón.

Nàng vui, lại quên mất dự dè dặt hơn trước nữa, nàng còn hội hận, mấy hôm nay nàng lạnh nhạt đề phòng Ngân Hoa Nương là quá đáng bởi Ngân Hoa Nương cô cút lại nghèo nàn, thấy châu báu thì ham, có châu báu rồi thì khư khư giữ, khi biết có nơi gửi chắc chắn rồi thì lại mừng. Đó cũng là tánh thông thường của mọi cô gái thông thường.

Dọc đường vào đất Thục, Kim Yến Tử thay đổi thái độ, cười nói vui vẻ với Ngân Hoa Nương.

Đường vào Thục là con đường hiểm trở nhất, nhưng vào tới bên trong rồi, khách lữ hành lại cảm thấy nhẹ nhàng.

Núi không nhiều, gặp núi cũng không sao, bởi lộ trình không thường xuyên qua vùng sơn dã.

Đất Thục là nơi sản xuất rất nhiều vật liệu, khách thương từ khắp phương đổ về, làm công việc mậu dịch tấp nập phi thường.

Địa phương không tịch mịch như người chưa hề đến tận nơi nhìn thấy rồi lầm tưởng.

Nơi nào có sự tấp nập nhộn nhịp là nơi đó có bọn khất cái quy tụ đông đúc.

Chúng đông đến độ tụ năm tụ bảy, thả lượn theo đường.

Chúng gặp khách bộ hành, kính cẩn nhường lối, chúng không hề bu quanh chìa tay van xin gây phiền nhiễu.

Có những tên khất cái cao ngạo, khí sắc dương dương, chẳng hề tự thẹn với lối sinh hoạt dè hèn.

Ngân Hoa Nương lấy làm lạ, thốt khẽ bên tai Kim Yến Tử :

- Tôi xem, bọn này ít nhiều biết võ công cả, chúng không giống những khất cái thông thường, hay là chúng đều là đệ tử cái bang?

Một tên khất cái quay đầu nhìn nàng.

Hắn điểm một nụ cười, thốt :

- Hoa cô nương cứ đi đường của cô nương, việc của ai, mặc người ta, đừng tìm hiểu làm gì!

Hắn vận y phục hết sức lam lũ, mặt mày, đầu cổ dơ dáy phi thường. Hắn lại ốm, vẻ tiêu tụy hiện rõ, nhưng đôi mắt lại sáng phi thường.

Ngân Hoa Nương lè lưỡi cười nhẹ :

- Lão tiền bối có thánh giác linh diệu vô cùng, có lẽ lão tiền bối là một vị trưởng lão trong cái bang?

Người khất cái đó, tác trung niên, vạt trầm gương mặt. Nơi đôi mày, khí giận thoáng bùng lên.

Y nhìn sang Kim Yến Tử bên cạnh Ngân Hoa Nương, lạnh lùng đáp :

- Tôi chẳng phải tiền bối! Tôi chẳng phải trưởng lão! Cô nương nhận xét nhầm đấy!

Xe ngựa lướt qua ngang y.

Ngân Hoa Nương lắc đầu, cười khổ :

- Tánh khí của lão ấy cổ quái thật! Tôi có làm gì lão đâu mà lão muốn sanh sự với tôi?

Kim Yến Tử không đáp.

Một lúc lâu, đột nhiên nàng cất tiếng :

- Trước mặt chúng ta là thị trấn Lý Độ, nghĩa muội hãy đến Lý Gia khách sạn, ở đó chờ ngu thơ!

Ngân Hoa Nương kinh ngạc :

- Thơ thơ đi đâu?

Kim Yến Tử đáp :

- Bỗng nhiên ngu thơ nhớ đến một việc...

Ngân Hoa Nương cau mày :

- Chứ tôi không đi theo thơ thơ được sao?

Kim Yến Tử có vẻ không hài lòng :

- Ngu thơ muốn nghĩa muội ở đấy chờ, lâu lắm trong ba hôm, ngu thơ sẽ trở lại. Nghĩa muội sợ ngu thơ bỏ đi luôn à?

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Thì thôi vậy! Tôi phải ở đó chờ thơ thơ chứ biết sao?

Chờ cho Ngân Hoa Nương và ba cỗ xe đi xa rồi, Kim Yến Tử quay đầu ngựa trở lại đường cũ, lúc đó, người khất cái trung niên đã nằm ngủ cạnh một cội cây.

Phàm đệ tử cái bang, người nào cũng mặc áo có cấp bậc dựa theo túi trên lưng, túi nhiều túi ít tùy theo cấp bậc. Nếu hành nghề ăn mày mà áo mặc không túi, tức nhiên chưa gia nhập bang hội.

Người khất cái trung niên này có vẻ cao ngạo, bước đi thoăn thoắt, không làm bay một hạt bụi đường, điều đó chứng tỏ y có vũ công cực cao, nếu đúng là người trong Cái bang, thì hẳn y phải có cấp bậc quan trọng.

Nhưng áo y chẳng có một chiếc túi nào cả.

Những kẻ hành khất khác, y phục có vẻ lam lũ, song vẫn giặt giũ thường xuyên, xem chẳng đến nỗi dơ dáy lắm, bất quá gương mặt thì hơi dơ dáy, có dơ dáy mới được vẻ phong trần lao khổ.

Người trung niên này, tuy vận y phục lam lũ nhưng gương mặt sạch sẽ, mà làn da cũng mịn màng, chẳng có một vết nhăn nhỏ hay một vết sẹo chai.

Các hành khất khác, tụ năm tụ bảy thành đàn thành lũ, nhưng người trung niên lại đơn độc, không khích nhập bọn với đồng nghiệp.

Bổn ý của Kim Yến Tử là tìm Hồng Liên Hoa, hỏi cho biết rõ sự tình trong đêm đó. mà tìm Hồng Liên Hoa, có gì bằng hỏi tin tức ngay bọn khất cái?

Song, nàng nhìn người trung niên, lòng không khỏi lấy làm lạ, càng nhìn y, nàng càng thấy tính hiếu kỳ sôi động, nàng liền xuống ngựa đến ngồi bên cạnh y.

Những gã hành khất khác lộ vẻ kinh ngạc nhưng chẳng nói gì cả, khi đi ngang nơi đó, chúng lại rón rén bước chân, chừng như sợ làm kinh động giấc ngủ của người trung niên.

Kim Yến Tử kiên nhẫn ngồi chờ, không đánh thức y.

Người trung niên có vẻ ngủ say, tiếng thở vang lên đều đều, thỉnh thoảng lại gọi lí nhí như đối thoại trong mộng.

Kim Yến Tử chú ý lắng nghe.

Bỗng người khất cái trung niên thốt :

- Xe chở đồ vật quý giá như vậy, chẳng lo bảo vệ, quay trở lại đây làm gì?

Kim Yến Tử giật mình.

Dù người trung niên khất cái có ngủ thật hay giả vờ, nàng nhất định ngồi chờ chứ không đánh thức y dậy.

Một lúc lâu, y bật cười khanh khách, tiếp :

- Thân danh là một nữ hiệp, được giang hồ trọng vọng tặng cái danh hiệu là Kim Yến Tử, chẳng biết tự trọng, lại đến nhìn kẻ ăn xin ngủ say, chẳng sợ thiên hạ cười chê sao?

Kim Yến Tử giật mình, biết ngay là y giả vờ ngủ.

Nàng kêu lên :

- Tiền bối biết đệ tử?

Người trung niên hành khất cười lớn :

- Chẳng những biết con chim yến lạc đàn mà còn biết luôn con chim ưng cô độc!

Kim Yến Tử giật mình lướt nữa, lần này thì nàng sợ hãi ra mặt.

Ba mươi năm trước đây, giang hồ xuất hiện một vị đại hiệp tên Vân Thiết Dực, ngoại hiệu Thần Ưng, vị đại hiệp đó không hề kết bạn với ai, đơn thân độc lực bôn tẩu giang hồ, gây nên chẳng biết bao nhiêu tình cừu ân oán, có thù nhân khắp bốn phương trời.

Bình sanh, đại hiệp không thu nhận một môn đồ nào ngoài Kim Yến Tử.

Khi đại hiệp cho Kim Yến Tử hạ sơn, thì người đang lâm bệnh nặng, người dặn dò Kim Yến Tử bất cứ trong trường hợp nào cũng không tiết lộ sư môn, bởi thù nhân nếu không tìm được sư phụ báo hận thì cũng tìm đệ tử trả oán.

Do đó, chẳng ai biết được nàng là đệ đệ của Thần Ưng Vân Thiết Dực, dĩ nhiên, chẳng ai biết được nàng thọ giáo bậc dị nhân nào.

Đến cả Hồng Liên Hoa, bang chủ Cái bang, từng nổi tiếng am tường tất cả sự việc trên giang hồ, cũng chẳng biết được lai lịch sư phụ nàng, cũng như chẳng hề biết nàng xuất xứ từ môn phái nào.

Người trung niên khất cái này là ai, lại biết cả những việc mà Hồng Liên Hoa không biết?

Nàng cố trấn tĩnh tinh thần, hỏi :

- Tiền bối có thể cho biết quý tánh cao danh, và có mối liên quan gì đến gia sư chăng?

Người trung niên khất cái bỗng sa sầm nét mặt :

- Tên họ ta, ta có nói ra, người cũng chẳng biết ta là ai! Còn như người hỏi ta tại sao ta biết người là đệ tử của Vân Thiết Dực, trừ ra người đừng thọ giáo với lão ấy, bởi trên đời này, có sự bí mật nào được giữ mãi?

Đang cười đó, y vụt sa sầm nét mặt, thái độ y biến đổi nhanh chóng quá, Kim Yến Tử hết sức lấy làm lạ.

Y nhìn nàng một lúc lại bật cười vang :

- Người đến tìm ta có việc chi?

Kim Yến Tử đáp :

- Đệ tử muốn gặp bang chủ quý bang, có chút việc nhờ chỉ giáo. Do đó, đệ tử đến đây tìm tiền bối, mong tiền bối dẫn...

Người trung niên khát cái vệt sôi giận :

- Người bảo ta dẫn đường cho người đi tìm Hồng Liên Hoa?

X